

βασιλεύς. Τρώω καλὰ τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ὁ ἐγκέφαλος κατῆλθε εἰς τὴν γαστέρα. Πίνω καλλίτερα· ὡραία ἀπορροφητικὴ μηχανή! Εἶμαι φιλογύνης· σπουδαῖον πρᾶγμα! Εἶμαι ἀδιάφορος· μεγάλη ἀρετή. Δὲν κάμνω κανενὸς κακὸ· ἀξίος ἄρα στεφάνων! Εἶμαι ὀλιγον κατεργάτης· θὰ πῇ πῶς ἔχω πνεῦμα! Δὲν ἐπιβουλεύομαι κανένα θεσμόν· δύναμαι νὰ ἔχω ἀξιώσεις εἰς βραβεῖον ἀρετῆς! Φυλάττω τὸ Σύνταγμα· διότι δὲν δύναμαι νὰ μὴν τὸ φυλάξω. Εἶμαι εἰς ὅλα μέτριος· καὶ ὅμως λέγομαι Μεγαλειότης. Εἶμαι μὴδέν. Οἱ φιλόσοφοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει μὴδέν. Ὅχι· ρίπτω τὸν ἑαυτὸν μου κατὰ τοῦ ἀποφθέγματος αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀποδεικνύω ὅτι ὑπάρχει μὴδέν. Ἐγώ. Ἀλλὰ ὑπάρχει μόνον ἐφ' ὅσῳ διαρκεῖ μία μέθη τοῦ ἐγκεφάλου, προσελθοῦσα ἀπὸ ὥρατον δεῖπνον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου καὶ δὲν ἐνθυμούμαι πόσας φιάλας παγωμένου καμπανίτου, τὰς ὁποίας ἐπία μετὰ φίλων μου ἐν εὐθυμίᾳ, ἐορτάσας τὴν ἐπετηρίδα τῆς πρώτης φορᾶς καθ' ἣν εἶδα τὸ Χανουμάκι μου.

\* \*

Συνήλθον ἐκ τῆς μέθης· κονδυλῶν ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ Κατσιμπαλι καὶ γράφω τ' ὄνομά της ἐπὶ τῆς δροσερᾶς παραλίας τοῦ Φαλήρου, διότι εἶναι ἤδη νύξ.

Ἀδελ-Καδέρ.

## ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔδωσε γεῦμα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους του εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Λονδίνου· βεβαίως θὰ προήδρευεν αὐτοῦ.

Συνέπεται τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τοῦ τέλους τοῦ αἰγυπτιακοῦ δράματος:

Ἀποχαιρετισμὸς Κλέοντος Ῥαγκαβῆ καὶ ἀναχώρησις Βυζαντίου.

Τρεισήμισυ ἡμέραι τῆς Ὥρας χωρὶς κύρια ἄρθρα.

Δάκρυα κροκοδείλια τοῦ Ροῖδῃ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Βυζαντίου.

Καταγγελίαι τῆς Ὥρας ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν· ὡς μεταφραζούσης ἀντιτουρκικὰ ἄρθρα καὶ πρόσκλησις ὅπως παυθῇ ἡ Ὥρα ἀπὸ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γραφεῖον τοῦ Τύπου.

Πενθηφόρησις τῶν ἐφημερίδων Νεὼν Ἰδεῶν καὶ τοῦ Ῥαμπαῖ καὶ τῶν πύλων τῶν συντακτῶν αὐτῶν.

Ἐλάττωσις τῆς πωλήσεως τῶν φύλλων τῶν εἰδήσεων καὶ αὐξήσις τῶν σατυρικῶν.

Παῦσις διαμφισβήτησεως τῆς ἐθνικότητος τοῦ Ἀραμπῆ καὶ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ὡς γνησίου Ἀραβος.

Υπογραφή τῆς ἀγγλοτουρκικῆς Συμβάσεως ὑπὸ μένου τοῦ Σουλτάνου «στὸν σκοτεινὸν τὸν θάλαμον ὅπου τὸν λένε . . . χρεῖα».

Υποτίμησις τῶν μελαγχροινῶν εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ ἀνατίμησις τῶν λευκῶν.

Τὸν καυμένο τὸν Ἀραμπῆ τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ αὐταὶ αἱ Νεαὶ Ἰδεαί, αἱ πρῶν ἑταῖραί του, γράψασαι ὅτι

τὸ ἐθνικὸν κόμμα δὲν ἔδειξε στήθος διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δρέψῃ δάφνας. Τοὺς ἤθελε ἴσως νὰ πολεμήσουν γυμνοί. Τί ἀναιδὴ αὐτὰ τὰ θηλυκά!

Ὅλαι αἱ ὁδοὶ πηγαίνουν εἰς Ῥώμην, ἀλλὰ μία ὁδηγεῖ εἰς τὴν γερμανικὴν ἀθνασίαν διὰ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ὁ περιδρόμος τοῦ Ἀγούστου Μπόλτς, ὅστις ἀρκεῖ νὰ τοῦ γράψῃτε, καὶ σὰς ἀπαθανατίζει εἰς τὰ καλλίτερα γερμανικὰ περιοδικὰ, ἀκόμα καὶ ἂν ἐγράψατε Στατιστικὴν τῆς Ἐπαρχίας τῶν Σουρμενῶν.

Ὁ τηλεγράφος μας δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ταχύτερος τοῦ Ταχυδρομείου, τοῦ σιδηροδρόμου, τῶν ἵπποσιδηρῶν καὶ τῶν λοιπῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Ὁ κ. Τζιζανόπουλος ἐφρόντισε νὰ ἀφομοιωθῇ πρὸς τὴν ἀτμοσφαῖραν αὐτὴν, ὡς αἱ τροφαὶ μας ἀφομοιοῦνται καὶ γίνονται δὲν ξεύρω τί. Οὕτω τὴν εἶδῃσιν τῆς μεῆς νίκης τοῦ Οὐελεσέλη τὴν ἐκράτει ὁ ἀθεόφοβος δώδεκα ὥρας ὥρας, κ' ἔπειτα τὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν κόσμον. Κατὰ τὰς δώδεκα αὐτὰς ὥρας ξεύρετε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὸ Χρηματιστήριον; Νὰ γεννηθοῦν ἑκατὸν Τζιζανόπουλοι. Τὴν δὲ εἶδῃσιν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Βίσμαρκ μᾶς τὴν ἀνῆγγελε μαζὺ μὲ τὸ φύλλο τῆς Βορειογερμανικῆς Ἐφημερίδος, ἥτις κάμνει ἕξ ἡμέρας διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Εἰς ἕξ ἡμέρας λοιπὸν τὰ κάμνει τὰ τηλεγραφήματά του ὁ ἀξιοτίμος πράκτωρ τοῦ Χαβᾶ.

Καὶ ἔπειτα παραπονεῖται ὅτι ἡ Κυβέρνησις οἰκείως ποιεῖται τὴν «διανοητικὴν του περιουσίαν»!

Εἴχαμεν νομίσματα κίβδηλα· τῶρα ἔχομεν καὶ τηλεγραφήματα κίβδηλα. Καὶ δι' ἐκεῖνα μὲν εὐρέθη δοκιμαστικὴ μέθοδος τὸ δάγκαμα ἢ τὸ ξύσιμον, ἀλλὰ διὰ τὴν «διανοητικὴν περιουσίαν» τοῦ κ. Δζιζανόπουλου ποῖος δοκιμαστήρ εἶναι κατὰλληλος;

Ἀφοῦ ἀνεκαλύφθη ὅτι δολιεύεται καὶ αὐτὴν τὴν Ἐταιρίαν, ἥς εἶναι πράκτωρ, ἡ καλλιτέρα καὶ δι' αὐτὸν μέθοδος εἶναι τὸ ξύσιμον. Νὰ μᾶς τὸν ξύσῃ δηλαδὴ ἀπ' ἐδῶ ὁ Χαβᾶς.

Ἡ σύλληψις καὶ προφυλάκισις τῶν ἀπεργησάντων Μηχανικῶν δὲν εἶναι λύσις τοῦ προβλήματος, οὔτε δικαιολογία τῆς Κυβερνήσεως, οὔτε τῆς παρούσης, οὔτε τῆς παρελθούσης.

Δὲν εἶναι λύσις, διότι δὲν εἶναι βέβαιον ἂν αὐτοὶ ὑπάγωνται εἰς τὸν στρατιωτικὸν νόμον, ἀφοῦ δὲν ἦσαν στρατιῶται! Ἦσαν μᾶλλον πολῖται καὶ ὡς πολῖται δύνανται νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια καὶ νὰ ζητηθῇ περὶ τούτου ἀποζημίωσις, ἐὰν τυχὸν ἠδίκησαν τὸ μεθ' οὗ συνεβλήθησαν δημόσιον.

Δὲν εἶναι δικαιολογία οὔτε τῆς κυβερνήσεως οὔτε τῆς πολιτείας· διότι ἡ πολιτεία συνελήφθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐγκληματοῦσα κατὰ τῆς πατρίδος, ἀφοῦ ἀπεδείχθη οὕτως ἔχουσα συντεταγμένα τὰ κατ' αὐτὴν, ὥστε ἐν στιγμῇ πολέμου οἱ μηχανικοὶ τῶν πλοίων νὰ δύνανται νὰ ἀρνοῦνται ὑπηρεσίαν. Οἱ κύριοι οὗτοι δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀπάτριδες, ἀλλ' ἀπάτριδες τοὺς ἔκα-

μεν ἡ πολιτεία καὶ εἰς αὐτὴν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὦθῃ τὰ ὄργανά της εἰς τὴν ἀπειθείαν.

Δυνατὸν ὁ Ροῦφος νὰ διατάττῃ, ὁ Καρακτασάνης νὰ ἐκτελῇ, τὸ Ναυτοδικεῖον ν' ἀποφασίζῃ, οἱ Μηχανικοὶ νὰ κλείωνται εἰς τὸ Μεσολόγγι, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ νχυτικοῦ νὰ τοὺς δένουν, οἱ νύτται νὰ τοὺς δένουν· ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ κυδέρνησιν συνταγματικὴν, ἀλλὰ μὲ ὑπουργεῖον ὀλίγο βασιβεύζουκικο, τὸ ὁποῖον δυνατὸν νὰ φαίνεται αὐστηρὸν εἰς τοὺς ἀδυνατοὺς, ἀλλὰ φαίνεται χωρὶς τὸν νόμον αὐστηρὸν καὶ τοιαύτη αὐστηρότης εἶναι ἐγκλημα, δὲν εἶναι καθήκον.

Περὶ τίνος νομίζετε ἀγωνιᾷ ἡ ὁσία ψυχὴ τοῦ Σιβιτανίδου, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς Καλαμπάκας; Περὶ πατρίδος, τὴν ὁποῖαν προδίδει ὁ Τρικούπης!

Ἐπὶ δύο τρεῖς νύκτας, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἄστρον καὶ τῆς κομπῆς ἡμισελήνου, κοιμῶνται ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Θεμιστοκλέους εἰς Πειραιᾷ, ἀναπνέοντες τὴν ποντιάδα τῆς προκυμαίας καὶ τοῦ Τσελέπη περὶ τοὺς ἐξήκοντα Ἀνατολίτας, Ζεῖμπέκια, ἀρμενίους, λειποτάκτας τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, τραπεζουντίους, μὲ τὰ πυκνὰ σαλβάρια τῶν, τὰ μεταξωτὰ ἀντεριά τῶν, τὰ γραφικὰ μποτούρια τῶν, τὰ χρωματιστὰ γεμετιά τῶν, τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καὶ τὴν νοήμονα φυσιογνωμίαν τῶν. Ἐκαστος φέρει κίλημα, ἐφαπλώματα, προσκεφάλαια, καὶ μίαν μεγάλην σακκούλαν. Ὅλοι ὁμοῦ περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν ἀποτελοῦσι γραφικὴν νυκτερινὴν στρατόπεδον. Τοὺς ἠρωτήσαμεν καὶ μᾶς εἶπον ὅτι ἡ Ἐταιρία τοῦ σιδηροδρόμου τοὺς ἔφερε νὰ δουλεύουν εἰς τὴν Ἀθήναν, καὶ τώρα τοὺς στέλλουν εἰς τὸ Κατάκωλο, τὰ οὐζὰκ, τέσσαρας ἡμέρας μακρὰ, καὶ μὲ διώμιση τσεγκέκια (φράγκα) τὴν ἡμέραν, ἐνῷ αὐτοὶ θέλουν τοὐλάχιστον τρία, ἀλλὰ δὲν θὰ πάνε, ἐπειδὴ καὶ φοβοῦνται μήπως δὲν τοὺς πληρώσουν, μήπως τοὺς φυλακίσουν, μήπως τοὺς σκοτώσουν. Ἐκεῖ μακρὰ, μπορεῖ ν' ἀρρωστήσουν καὶ νὰ πεθάνουν καὶ νὰ μὴ βρεθῇ κανένας λάκκος γι' αὐτούς. Καὶ ἔπειτα ἂν θελήσουν νὰ ἐπιστρέψουν ποῦ θὰ εὑρουν τὰ χρήματα τόσης μακρᾶς ὁδοπορίας. Ἐμαθάν ἀπὸ κζποῖους ποῦ πήγαν καὶ κακοπέρασαν καὶ ἔκαμαν δέκα μέρας νάλλουν σ' τὸ Πειραιᾷ. Θὰ πάνε λοιπὸν καὶ αὐτοὶ σ' τὸν Πρόξενό τους καὶ θὰ τὰ ποῦνε.

Ἐζητήσαμεν νὰ τοὺς πείσωμεν ὅτι καὶ ὁ Πύργος εἶναι Ἑλλὰς καὶ ὅτι ἐκεῖ εἶναι καλλίτερα ἀπ' ἐδῶ καὶ δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτε κ' ἓνας ἔλεγε μειδιῶν πρὸς τοὺς ἄλλους: Κατ'εργὴν μπιζέ! (Μᾶς παρέπεισε).

Εἶναι τόσοσιν συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις τ' ἄγρια Ζεῖμπέκια, τὰ περιφέροντα ἄλλοτε ἀπειλητικὴν τὴν πανοπλίαν τῶν διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ στρατολογοῦνται ἐργάται τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ!

Τὶ ἄτιμον ἐμπόριον γίνεται μὲ τὰς ἀθῶας κόρας τῶν νήσων τῆς ὁποίας ἔρχονται νὰ φάνε παρὰ ταῖς τιμίαις οἰκογενεαῖς τὸ μαῦρο ψωμὶ τῆς δούλας, ἀντελήφθημεν ἰδίους ὥσιν προχθὲς εἰς Πειραιᾷ, ἀκούοντες δύο λεμβούχους ἐρίζοντας ἀναμεταξύ των.

Περιοριζόμεθα νὰ ἀναγράψωμεν ἀπλῶς τί ἔλεγεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον διὰ νὰ τὰ μελετήσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

— Ἐγὼ βρὲ τῆς πηγαίνω στ' ἀφεντικά, ἐσὺ ποῦ τῆς πηγαίνεις ἴσια σ' τῆς Περικάραινας!

Δὲν ἀνασύρουν αὐτὰ μόνον φρικτὴν αὐλαίαν κοινωνικοῦ δράματος;

«Ὁ ἓνας διάβολος βγάζει τὸν ἄλλον.» Ἡ παροιμία αὐτὴ ἀναβαίνει εἰς τὴν μύτην ὅλων τῶν ὑπηκόων τοῦ ἀρωματοπώλου Δημάρχου μας, ὅταν διέρχωνται τῶν νέων οὐρητηρίων τῆς πόλεως. Αἰσθάνονται ὅτι μὲ τὸ ἀνικὸν ὀξύ ζητεῖ νὰ καταδιώξῃ τὸ οὐρικὸ ζῷον. Ὅταν ἐν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἀθῆνας εἰς ἀχανὴ ἀπόπατον, τὰς κάμνει τότε εὐρεῖαν αἰθουσαν Νοσοκομείου.

Ὅρεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀπὸ τινος ἡ συναδέλφος Στοᾶ ἤρξατο μορφουμένη εἰς σπουδαῖον δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ἀξιανάγνωστον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ἀγάλια ἀγάλια ἄφησεν εἰς ἄλλους μακαρίους συναδέλφους τῆς τὸν τύπον τῆς ἐφημερίδος σαχλῶν εἰδήσεων καὶ σαχλοτέρων πανηγυρικῶν καὶ ἔλαβε μορφὴν μικροῦ γαλλικοῦ φύλλου τερπνοῦ ἄμα καὶ χρησίμου. Ἐν τῷ μεθοριακῷ ζητήματι ἐπρώτευσεν κατὰ τὸ πρόσφατον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰδήσεων· ἐπρώτευσεν κατὰ τὸ λογοισμένον τῶν περὶ αὐτοῦ κρίσεων. Εὐτυχῶς τὸ κοινόν, ἀποκαμὸν πλέον ἀπὸ τὸν ἔμετον τῶν ἀφίξεων καὶ τῶν ἀναχωρήσεων, τῶν γεννήσεων, τῶν θανάτων, τῶν κηδεῖων, τῶν βιογραφιῶν τῶν κυρίων στεφανοπλόκων, ἤρξατο νὰ ὑποστηρίξῃ θερμῶς τὴν Στοᾶν καὶ ἡ κυκλοφορία της ν' αὐξάνῃ πολὺ. Ἐπιμένομεν λέγοντες ὅτι ἐκ τοῦ δημοσίου ἐξαρθᾶται νὰ καθαρῇ ὁ τύπος, νὰ καταδικασθῶσιν εἰς ἀτροφίαν οἱ σαχλοὶ καὶ οἱ κακοήθεις, καὶ νὰ ἐνισχυθῶσι τὰ φύλλα τὰ μετὰ καλλιτεχνίας καὶ αἰδοῦς ὑπηρετοῦντα τὸ δημόσιον καλόν. Καὶ πάλιν τὰ ἐγκάρδια μας συγχαρητήρια εἰς τὸν ἀξιότιμον Διευθυντὴν τῆς Στοᾶς.

Ἐτραχύνθη ὁ περὶ τραχώματων ἀγὼν μεταξὺ τῶν κυρίων Δαλλαπόρτα καὶ Κωστομύρης. Ὁ ἓνας ζητεῖ νὰ βγάλῃ τραχώματα τοῦ ἄλλου! Κ' ἔχουν πλέον τρεχάματα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πελατῶν των.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀμφότεροι ὁμιλοῦν μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης. Ἀλλὰ τί διάβολο; Αὐτὴ ἡ θεία, ἥτις βεβαίως θὰ εἶναι πολὺ γρηᾶ, δὲν ἔχει καμμὶν ἀνεψιάν, πιδὲν καὶ πιδὲν ὡμορφῇ;

Τὶ παρηγορία διὰ τὰ μάτια μας! Διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γυναικός, ὁ ἓνας λέγει ὅτι εἶναι πολὺ καλὰ καὶ ὁ ἄλλος ὅτι εἶναι πολὺ κακά· ἐκεῖνος ὅτι ἔχει τραχώματα, ὁ ἄλλος ὅτι δὲν ἔχει, ὁ Κωστομύρης ὅτι βλέπει καὶ ὁ Δαλλαπόρτας ὅτι δὲν βλέπει. Τὶ ὠραία κωμῶδία, τὴν ὁποίαν οὔτε αὐτοὶ οἱ μεγάλοι περιγελασταὶ τῶν ἱατρῶν, Μολιέρος καὶ Ζιλ Βλὰς, δὲν ἐφάντασθησαν.

Ἄλλ' ὁ κ. Κωστομύρης κατὰ τοῦτο εἶναι ἀπελπιστι-



κός, καθ' ὅσον διατείνεται ὅτι ὁ δι' αὐτοῦ θεραπευόμενος ἀπὸ τραχώματα ὑπόκειται εἰς ἐπιπεφυκίτιδας καὶ κερατοϊδίτιδας. Ἡ τελευταία ἀσθένεια μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλοὺς τραχωματικούς νὰ προτιμήσουν τὴν παντελεῖ τύφλωσιν, παρὰ νὰ τοὺς ἐπιπεφυκίσῃ ἢ κερατοειδίτις καὶ ἡ κοροϊδίτις.

Παρακαλοῦμεν τὸν φίλον κ. Βάμβαν νὰ μᾶς στείλῃ τὴν Ὑγιεινὴν του, διὰ νὰ τὴν κρίνωμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἡ μόνη ἀληθὴς ἀντιπολίτευσις τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων εἶναι ἡ κατὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς κόβεται διὰ πάντα ἡ Διῶρυξ τοῦ Γλυκοῦ Νεροῦ τῶν Ρουσφετίων.

Ἐκ Θεσσαλονίκης μᾶς ἐστάλη, παράδοξον νεκρώσιμον, εἰς ὃ προσκαλοῦσι **τεσσαράκοντα**, ἀριθ. **40**, οἰκογένειαι, ἐκ τῶν δύο ἡμισφαιρίων καὶ τῶν ἀντιπῶδων ἀκόμα, ἵνα παρυσυρῇ κόσμος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀνδρῆς Σ. **κόμητος** Κουτούβαλη. Ὁ ἀποθανὼν εἶναι Ἕλλην καὶ αἱ προσκαλοῦσαι οἰκογένειαι ἑλληνικαί. Οἱ προσκαλούμενοι δὲ διαίρουνται εἰς τρεῖς τάξεις. Πρῶτον ἔρχονται οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ θανόντος ὅλοι Ἕλληνες, δι' οὓς ἀναγράφεται μετὰ τὴν ὀνοματολεξίαν τὸ διακριτικόν: «καὶ λοιποὶ συγγενεῖς ἐκ Ζακύνθου **κόμητες** Κουτούβαλη». Μετὰ ταῦτα ἀριθμοῦνται «οἱ εὐπατρίδαι» εἰς οὓς βλέπομεν κατατασσομένους τοὺς δημοκρατικούς Φιλήμονας, τοὺς Κλάδους, τοὺς Γεωργοπούλους, τοὺς Βαλῆδες, τοὺς Διαγγέληδες—ὅλοι αὐτοὶ οἰκογένειαι εὐπατρίδων. Τελευταία τάξις ἔρχονται: αἱ οἰκογένειαι, τῶν ἄλλων θεωρουμένων ἴσως ἐπικρατεῶν! Εἰς τοιαύτας κωμωδίας παρέχει εὐφρόσυνον ἀφορμὴν ὁ θάνατος!!

Μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐξ Ἀγρινίου:

Τὸ παρελθὸν Σάββατον Μ. Μ. ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ ἐκ προμελέτης ὁ μαθητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ Σχολείου Γεώργιος Γιάννικας ὑπὸ τοῦ συλληφέντος παρὰ τοῦ ληστοῦ Δεδούση καὶ λυτρωθέντος ἀντὶ 50,000 δρ. πρὸ δύο ἐτῶν, φονευθέντος δ' ἔπειτα παρὰ τινος λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ, ἐξ ἀμελείας, Μητρούση Γιάννικα ἀρχιποιμένος (Τσέλιγκα) εὐκαταστάτου Καραγκούνῃ.

Ὁ ἐκ Λεπενοῦ ἀγροφύλαξ ἔβαλεν ἓνα κλέπτην καὶ ἐκλεπτεν τὰ καλαμβόκια ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ Γιάννικα. Τυχαίως ὁ σέμπρος τοῦ Γιάννικα ἐπισκεφθεὶς τὸ καλαμβόκιόν του εὗρε τὸν κλέπτην· οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι ὁ ἀγροφύλαξ τὸν ἔβαλε νὰ κλέψῃ· συγχρόνως παρουσιάζεται καὶ οὗτος καὶ ἀκούσας τὰ παράπονα τοῦ σέμπρου τὸν ξυλοφορτῶνει. Ὁ σέμπρος εἰδοποιεῖ τὸν κύριόν του, τὸν Γιάννικαν, ὅστις καὶ μεταβαίνει ἀσπλος εἰς τὸν ἀγρόν. Μόλις τὸν εἶδεν ὁ περιμένων αὐτὸν ἀγροφύλαξ τοῦ τραβᾷ μὲν τοῦφεκιὰ καὶ ὁ δυστυχὴς Γιάννικας πληγόνεται θανασίμως. Οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργαζόμενοι σπεύδουν εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ πυροβολισμοῦ. Πυροβολεῖ καὶ κατ' αὐτῶν ὁ ἀγροφύλαξ, ἀλλ' ἀντιπυροβοληθεὶς μένει σ' τὸν τόπον νεκρός.

Ἑρώτησις. Τί εἶναι τὸ βραδύτερον πρᾶγμα καὶ τοι τὸ ταχύτερον ἐν Ἀθήναις;

Ἀπάντησις. Τὸ **κάρρον**, ὅπερ ἀπέκτησεν ἀπελπιστικὴν φήμην (λέγομεν: αὐτὸ τ' ἀμάξι πηγαίνει σὰν κάρρο) διὰ τὴν βραδύτητά του καὶ ἀπελπιστικωτέραν διὰ τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς ἀφίνει σ' τὸν τόπον γέροντας, γράϊας, παιδιὰ, ἀομμάτους, κωφούς.

## ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ.

Τὸ φύλλον τῆς Φραγκοφύρτης τὸ ἔγκριτον μᾶς γράφει πῶς ἔκαμε ὁ στή Λόντρα ὁ Γεωργος μας τραπέζι, ποῦ ἔφριξε πριγκήπων καὶ λόρδων τὸ συναφι, καὶ ἀνοιζαν τὸ στόμα οἱ χάχιδες Ἑγγλέζοι. Ἄλλη φορὰ δὲν εἶδαν τραπέζι σὰν καὶ τοῦτο, με τὴν ποικιλίαν, στολίσματα καὶ πλοῦτο.

Συλλογισθῆτε ὅτι τοὺς ἔφεραν φεργάδες ἀπὸ μικρὰ καβούρια φτελασμέναις καὶ ἀσταχοῦς, καὶ ἔτρωγαν ἐκεῖνοι οἱ τρομεροὶ φαγάδες, χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴλιγον καὶ γιὰ τοὺς νηστικούς. Ὁ βασιλεὺς μας μόνος κατὰπτε σὲ μιὰ ὥρᾳ τρεῖς κανονιοφόρους καὶ δυὸ τορπιλοφόρα.

Ἄν τέτοια ἐζητοῦσε θωρακωτὰ τὸ κράτος, ὁ βασιλεὺς μας πόσα ἔμπορῶς νὰ μᾶς φέρῃ! Θὰ ἦτον ἀπὸ στόλους ὁ Πειραιεὺς γεμάτος, καὶ ἤθελε καθένας τὴ ναυτικὴ νὰ ξέρῃ. Μόνο μὲ τέτοιο στόλο θὰ κάναμε φιγοῦρα, καὶ θᾶλειπε ἡ τόση γιὰ θάλασσα μουρμούρα.

Μὰ τί τραπέζι ἦταν τοῦ Γεωργίου μας ἐκεῖνο! Ἄπ' ὅλους ἐθαυμάσθη καὶ ἐτηλεγραφῆθη μες ὁ στή Γουατεμάλα καὶ μέσα ὁ στή Πεκίνο, καὶ ἡ πατρίς μας πάλι ὁ στήν κόσμον ἐτιμήθη. Ἀφοῦ μικροὶ εἰς ὅλα φαινόμεθα σ' τὰ ἄλλα, τοῦλάχιστον τραπέζια ἃς κάνουμε μεγάλα.

Καὶ ὅμως τί θαρρεῖτε; πῶς εἶναι δόξα ἴλιγη νὰ κάνουμε τραπέζια ὡσὰν καὶ αὐτὸ φρικτὰ; καὶ ποῖος τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου σὰν ἀνοίγῃ, ὀνόματα δὲν βλέπει φαγάδων διαλεκτὰ; Ὁ Λούκουλλος καὶ οἱ ἄλλοι—δὲν ξέρω τὸνομά των, δὲν εἶναι ὁ στή χορεία καὶ αὐτοὶ τῶν ἀθανάτων;

Καὶ ἔπειτα μὲ τοῦτα ἔμπορῶν στὰ ἔξω μέρη φιλέλληνες νὰ γίνουν μισέλληνες πολλοὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς μας ἴσως τοὺς Ἀγγλοὺς καταφέρῃ ν' ἀφήσουν μὲ γιὰ πάντα σ' ἐμᾶς τὸ Καραλῆ. Ἡ δούκισσα Νασσάου καὶ ὁ πρίγκηψ Οὐαλλίας εἶναι τρανὰ σημεῖα μελλούσης εὐτυχίας.